

chandising, i un munt de fans que, el dia que la transmissió de l'accident de la nau espacial Geminis-8 va substituir el capítol corresponent, van inundar de protestes les oficines de l'ABC.

¿La clau d'aquesta acceptació? Segurament, la combinació de molts factors. Una iconografia deliciosament *pop-art*, trobar-hi actors com Vincent Price, Liberace, Joan Crawford, Cesar Romero o George Sanders, i especialment uns guions plens d'ironia i humor quasi surrealista fan que, com

estem comprovant per la seva programació a TV3, vint-i-un anys després de la seva realització (no res, considerant que la pel·lícula ens arribà amb catorze de retard), la llegenda sigui aquesta vegada merescuda. I, potser, mirant-ne i repassant-ne una i altra vegada els episodis, s'hi trobi, d'una vegada, la manera de viatjar a la meravellosa Gotham City, allà on, pels pocs problemes que s'hi presenten, sempre hi ha el Batman i el Robin disposats a fer-los front. □

nacional. Entre els principals promotors figuren Emili Civid, el primer alpinista català que assolí els 6.000, 7.000 i 8.000 metres, Francesc Martínez, secretari de la Unió de Federacions Esportives catalanes, i Davit Moner, president de la Federació Catalana de Natació. A més, s'hi han adherit esportistes com Pere Casacuberta, que fou campió mundial junior de Cross.

Aquesta intenció de l'ADOC es basa en la gran tradició esportiva de Catalunya i el nivell assolit en diferents especialitats en competicions internacionals. A més, l'Estatut dona a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria esportiva. Tot això són condicions necessàries perquè Catalunya pugui ser considerada «país esportiu».

L'ADOC ha exposat que el projecte és totalment viable. Per això es basa en la carta olímpica, que estableix que els Jocs Olímpics són una competició entre individus i no entre estats o països. Aquesta visió no política és la que pot obrir la porta a un Comitè Olímpic Català.

De fet, ja n'hi ha uns precedents.

Així, hi ha territoris i països que no són estats i que tenen el seu propi comitè olímpic. En aquesta situació es troben les Antilles Holandeses, Bermudes, Hong-Kong i Puerto Rico —estat associat als Estats Units—. D'altres països foren reconeguts olímpicament abans de constituir-se en estats, com ara Egipte, Hongria, Índia, Irlanda, Islàndia, Noruega i d'altres.

Hi ha uns requisits perquè un país sigui reconegut. Així, ha de tenir cinc federacions esportives —tres de les quals d'esports olímpics— reconegudes internacionalment. Llavors pot formar el Comitè Olímpic Nacional i sol·licitar el seu reconeixement al Comitè Olímpic Internacional —COI.

El COI pot demanar certs detalls, com que les federacions portin el pes de l'esport en el seu territori. Això ja s'acompleix en el cas català. Fins fa poc, les federacions catalanes no eren més que delegacions de la federació espanyola. Des del 1986 les federacions catalanes tenen entitat jurídi-

LLUITA PEL RECONeixEMENT DEL COMITÈ OLÍMPIC CATALÀ

¿Comitè Olímpic propi per al 92?

L'ADOC, Associació per a la Delegació Olímpica Catalana, des de la seva presentació, el juliol d'enguany, està duent a terme una sèrie d'accions encaminades perquè el Comitè Olímpic Internacional reconegui un Comitè Olímpic Català.

Esportistes i dirigents parlen sobre el tema.

X. Duran/E. Company

Barcelona, 1922. El capità de la selecció catalana d'hoquei sobre patins puja al podi un entre l'entusiasme de la gent... Perquè això fos veritat, caldria dues coses. Una, sembla que fàcil, és que l'hoquei sobre patins fos considerat esport olímpic. Una altra, més difícil, és que Catalunya tingués el seu propi comitè nacional olímpic.

No és absurd ni, encara menys, impossible que Catalunya pugui concórrer per ella mateixa a uns Jocs Olímpics. Això és el que intenta demostrar l'ADOC —Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya—, constituïda fa uns mesos i que el passat quinze de juny es presentà en públic. El seu objectiu és que Catalunya pugui inscriure directament els seus equips i atletes per participar en el Jocs Olímpics del 1992 a Barcelona.

El president de l'ADOC és Albert Bertrana, director tècnic del grup C.S. Inter-

DOMÈNEC UMBERT

Institucions i esportistes poden fer del Comitè Olímpic Català una realitat.

ca pròpia, gràcies a un decret de la Direcció General d'Esports de la Generalitat. Les federacions nodreixen el seu pressupost en un 20 per cent pel Consell Superior d'Esports, de Madrid, i la resta a través de la Direcció General d'Esports.

El camí a seguir és, doncs, que com a mínim cinc federacions catalanes demanin el seu reconeixement internacional. Una vegada aconseguit això, es formaria el Comitè Olímpic Català, que demanaria el reconeixement al COI. Si això s'assolís, Catalunya participaria amb els seus propis equips en els Jocs Olímpics.

Tot i que l'ADOC ha estudiat tots els possibles problemes jurídics i ha deixat ben clara la viabilitat del procés, no serà tan senzill. Tant les federacions com el COC poden patir entrebancs per al seu reconeixement. Però això ja seria a causa de qüestions polítiques i no jurídiques o esportives. Per tant, s'apartaria de l'esperit de la carta Olímpica. I hem de tenir clar que l'admissió o el rebuig d'una nació depèn únicament del COI, que és qui hi diu l'última paraula. Per a l'ADOC, qualsevol oposició de l'Estat espanyol o del Comitè Olímpic Espanyol es desqualificaria per ella mateixa.

Si es formés el COC, podrien sorgir d'altres problemes. Hem esmentat esportistes que han donat el seu suport a l'ADOC. Però d'altres possiblement no són partidaris d'un Comitè Olímpic Català. Si aquest es formés, queda oberta una possibilitat: que els esportistes catalans participin amb Catalunya o bé amb el Comitè Olímpic Espanyol. Això és el que passa amb els portorriquenys. Els habitants de Puer-

to Rico tenen passaport nord-americà; podrien, doncs, participar amb els Estats Units. Però la majoria participa sota els colors de Puerto Rico. És una decisió personal.

L'objectiu és viable, però la iniciativa no pot sorgir d'un grup determi-

nat. Ha d'haver-hi una voluntat entre els esportistes i els aficionats catalans d'aconseguir el Comitè Olímpic. Aquesta és la feina que es proposa l'ADOC. Vol explicar el projecte a la gent del món de l'esport. Francesc Serra, membre de la junta de la Federació Catalana de Vela, és l'encarregat de difondre aquesta idea entre els esportistes. L'ADOC pot canalitzar després la gent que s'adhereixi al projecte. □

ATLETES CATALANS, ¿EN QUIN COMITÈ FARIEN ELS JOCS?

¿Qui vol mullar-se?

Cas que arribés a formar-se un Comitè Olímpic propi, serien els atletes del país els que haurien de decidir-se per un pavelló o per un altre. Són quasi una vintena als que hem demanat ara mateix de decidir-s'hi.

Preguntes adreçades als esportistes:

1. ¿Creieu que Catalunya ha de tenir el seu propi Comitè Olímpic i les seves seleccions nacionals?
2. ¿Participaríeu defensant els colors de Catalunya en competicions oficials?

Preguntes adreçades als dirigents:

1. ¿Creieu que Catalunya ha de tenir el seu propi Comitè Olímpic i les seves seleccions nacionals?
2. ¿Penseu prendre alguna iniciativa o donar suport a les que sorgeixin al respecte?

X. Duran/E. Company

Jordi Vila-Puig (jugador internacional d'hoquei sobre patins, F. C. Barcelona): Crec que pot ser molt interessant. Si hi ha d'altres països que no són estats, ¿per què no Catalunya? De fet, en hoquei sobre patins la selecció catalana ja ha jugat partits. Ara bé, en competicions oficials hi hauria un problema amb la selecció espanyola, perquè la catalana hi coincidiria pràc-

ticament i es podria produir un enfrontament. Però això ja seria un problema polític. Si existís el COC, molts esportistes haurien de definir-se.

Carles Sala (atleta): Com a català, m'agradaria, però no és una solució. Es faria una selecció minvada que no faria bé a l'esport. Però evidentment hi participaria, com a català que sóc.

Miquel Soler (fubolista, R.C.E. Espanyol): És difícil. La majoria d'esportistes d'élite estan fincats aquí, però formar una selecció és arriscat. De to-

Fardor

NOVETATS en LLIBRES

edicions 62 s|a

FOUCAULT

Gilles Deleuze
Llibres a l'abast, 228, 160 pàgines.

La millor síntesi creativa del pensament de Foucault, un dels filòsofs cabdals del món contemporani.

Editorial Laia

ELS INTOCABLES

Jaume Vidal Alcover
Col·lecció El Mirall i El Temps, 224 pàgines.

Els intocables és com una mena de divagacions sobre la intangibilitat humana en la seva versió mallorquina.

editorial Bruilla

EL POBLE DEL GAT VAMPIR

Lensey Namioka
Traducció de: Vladimír Padrós.
Col·lecció Gran Angular, 176 pàgs.

¿Quina misteriosa història s'amaga darrere del gat vampir.

EDITORIAL EMPÚRIES

INCIDENTS

Roland Barthes.
Traducció de Biel Mesquida. Col. Tros de Paper, 26.

El llibre pòstum d'un dels més grans escriptors francesos de postguerra: Un diari personal patètic i «escandalós».

GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.

LA COMÈDIA DE LES EQUIVOCACIONS

William Shakespeare
Traducció Sara Manero i Julie McLucas.
Gregal Juvenil, 18.

LA GALERA, S. A., EDITORIAL

COL·LECCIÓ ELS GRUMETS DE LA GALERA

Novel·les per a nois i noies.
Volums de 13,5 x 20 cm. il·lustrats a la ploma.
Enquadració rústica, plastificada

EDITORIAL TRES I QUATRE

FUNCIÓ DE GALA

Rodolf Sirera
Col·lecció Teatre, 18

Una història d'amor i aventures, d'assassinats polítics i d'intriga, dins la millor tradició del vodevil.

curial

SINTAXI LLATINA

Eduard Valentí Fiol
(2a. edició) Manuals Curial, 2.
Reelaborada per Pere-Lluís Cano.
Versió catalana de Jaume Medina.

ENCICLOPÈDIA CATALANA

DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ

Un volum de 14 x 21, 480 pàgines

De venda a llibreríes.
«Els diccionaris de l'Enciclopèdia».

Edicions del bullent

IN ARTICULO MORTIS

Victor Mansanet.
Col·lecció 13/19 núm. 4.

Novel·la urbana i negra.

ta manera, seria una bona idea perquè han existit seleccions d'altres categories i seria beneficiós. Quan pensem en Escòcia o Anglaterra, veiem que tenen clubs potents. A Catalunya tenim tres equips a primera divisió i d'altres a segona que van millorant. Un relançament del futbol català seria positiu.

Jordi Villacampa (jugador internacional de bàsquet, Ram-Joventut de Badalona): Per tenir una selecció hi ha d'haver un bon nivell, i ara potser no hi estaria del tot d'acord. Però en bàsquet es podria fer un paper digne, ja que el bàsquet català és capdavanter a l'estat. Crec que és utòpic, però si em demanessin de participar-hi, ho faria. Jo sempre he jugat amb la selecció catalana amb molt d'orgull, perquè primer sóc català i després espanyol.

Domingo Catalán (atleta): Si hi ha autonomia política, ¿per què no esportiva? Catalunya, en atletisme, és la part de l'estat que té el nivell més alt. I moltes seleccions de diversos esports es nodreixen de Catalunya. A mi m'agradaria i, si interessés molta gent, es podria fer. Però crec que ja hi entrarien qüestions polítiques.

Teresa Rioné (atleta): M'agradaria que es creés el COC o qualsevol altre organisme que defensés els interessos dels atletes catalans. L'élite de l'atletisme espanyol està a Catalunya. A més, s'hauria de prendre consciència que els Jocs Olímpics estan a la vora i que un atleta necessita anys per fer-se. I crec que es podrien obtenir millors resultats internacionals que ara, si el COC fes una política real d'ajuts als atletes catalans.

Carles Torrós (atleta): Hi estic d'acord. ¿Si podria afeblir els equips? Sempre no s'ha d'anar a guanyar, sinó a participar en una cosa que sentis pròpia. Córrer per Espanya no és el mateix que fer-ho per Catalunya. A més, hi ha discriminació per als atletes d'aquí i alguns han hagut d'anar a entrar a Madrid. Jo participaria amb el COC. I crec que molts que ara no volen «mullar-se», si ja estigués constituït, s'hi afegirien.

Ingnasi Solozàbal (jugador internacional de Bàsquet, F. C. Barcelona): Catalunya no seria el primer país. Ja hi ha el cas d'Escòcia i Gal·les. Seria qüestió d'aconseguir prou llibertat per fer-ho. No sé quins pros i contres hi hauria, però es podria aconseguir si la gent ho volgués. Sempre pot anar en contra de la mentalitat d'alguna gent, però Catalunya té prou identitat per poder-ho fer. El bàsquet, per exemple, està molt arrelat aquí i no hi hauria

problemes per fer una selecció que fés un bon paper.

Ferran Martínez (jugador internacional de bàsquet, F. C. Barcelona): M'agrada com a idea, però ho veig difícil a la pràctica. Ja n'hi ha antecedents a Escòcia o Gal·les. A bàsquet podríem tenir una selecció molt forta. Es podria fer si la gent hi estigués d'acord. Jo em sento molt identificat amb Catalunya i, si em cridessin, hi participaria.

Josep Marín (marxador): Crec que és un problema que no és competència directa de l'esportista, sinó que va

«Un Comitè que afavorirà l'esport de base».

adreçat al Consell Superior d'Esports. Ara bé, sincerament, no crec que al respecte hi hagi gaires variacions, tal com està organitzat actualment el Comitè Olímpic.

Sí, no hi tinc cap objecció; de fet, ja he defensat els colors oficials de Catalunya en més d'una ocasió.

Francesc Valls (president de la Federació Catalana de Badminton):

1. No crec que afavorís l'esport català. Seria com si vostè em preguntés si crec que a Catalunya li aniria bé independitzar-se de l'Estat espanyol.

2. Penso que no, perquè vivim en un estatus determinat. Ara bé, tot depèn de com es plantegés aquesta iniciativa.

Francesc Izard (president de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern):

1. Sí, però em sembla utòpic. És un desig que també mantenen altres presidents. I volem que Catalunya es pugui representar, perquè no ens tracten de la manera que haurien de fer-ho. Però a la Federació Internacional

d'Esports d'Hivern no hi ha cap cas de països que no siguin estats reconeguts.

2. Bé, les inscripcions sempre s'han de fer a través de la Federació Espanyola, i per tant ens aniria molt bé ser independents, perquè podríem seguir els esportistes des de l'esport de base fins a l'élite.

Pere Sust (president de la Federació Espanyola de Bàsquet):

1. Crec que la creació del Comitè Olímpic Català podria despolititzar l'esport, encara que algú pensi el contrari. Si es passés dels estats als països naturals, hi podria haver menys problemes polítics. Quant a la creació de seleccions nacionals catalanes hi estic d'acord totalment. Però tot aquest procés és complicat i una mica llarg.

2. Crec que tots hi hem de col·laborar, i els dirigents els primers. Sobre l'afebliment de les seleccions, crec que és una veritat a mitges. El cert és que

més gent podria participar en els Jocs Olímpics. Però tot requereix un canvi de filosofia. Els que han de prendre la decisió són la gent de l'esport. Si no, difícilment es podrà tirar endavant.

Josep J. del Valle (president de la Federació Catalana de Boxa):

1. N'estic totalment convençut. Ja a «Tot Esport» vaig manifestar a J. Lluís Vilaseca la meva adhesió a la idea. Sense deixar de ser espanyol —no hem de malinterpretar-ho— penso que tenim unes competències que ens permeten de fer-ho. És clar que podem fer-ho i hem de fer-ho.

2. Sempre prestarem suport a una idea d'aquest estil. Personalment, per raons de sobres conegudes, no puc encapçar-la. Ara, és clar que hi faria costat.

Miquel Arbós (president de la Federació Catalana de Ciclisme):

1. Com a català estic totalment a favor, tot i que jo no puc decidir sobre el tema. És clar que, si les lleis ho contemplessin, m'hi apuntaria. El que sí que s'intenta és que el màxim nombre de catalans estiguin als Jocs Olímpics, i ens faria molta il·lusió que hi participessin representant Catalunya.

2. Si jo no parlés com a president de la Federació Catalana de Ciclisme, diria que sí, però estic supeditat a altres federacions i institucions. El suport econòmic ve d'elles i estic obligat a obeir-les. Són, en concret, la Federació Espanyola i la Direcció General d'Esports.

Guillem Ros (president de la Federació Catalana d'Atletisme):

1. Bé, com a català diria que m'agradaria que hi hagués un Comitè Olímpic Català i també seleccions na-

cionals, però no crec que sigui possible. Tot i això, la Selecció Catalana pròpia, ja la tenim, i hem fet distints partits defensant-la. Ara, em sembla que és una cosa molt utòpica.

2. Sí, donaríem suport a una opció d'aquest tipus, sempre que fos seriosa. A qui no donaria suport seria a una opció d'aquesta mena que tingués altres fins, com per exemple un fi electoralista.

Alexandre Soler-Cabot (president de la Federació Catalana de Pentatló Modern):

1. Sí, crec que és interessant. Ara, ja estem dins d'una Unió Catalana, que actua en certa manera com a Comitè Olímpic Català.

2. Mira, ara com ara preferiria no donar la meua opinió, ja que podria prendre's des del punt de vista polític, i és una cosa que m'estimo evitar. □